

Läsartext: Vi får väl hoppas att livet snart är tillbaka i någon sorts normalläge

Tänk att få slippa uppleva folks enorma skräck när man möter dem i en passage, eller i en matvarubutiks otaliga gångar, skriver Jörgen Olsson. Bild: Fredrik Sandberg/TT

Först vill jag beklaga sorgen till alla som förlorat en nära anhörig i denna pandemi. En anhörig som blivit ett nummer i den statistik som rapporterats varje dag i våra nyhetssändningar. Det är grymt, och så otroligt överkligt. Vem trodde att världen skulle drabbas av en pandemi 2020. Jag kan erkänna att jag själv tänkte i början på ett slarvigt sätt "hur farligt kan detta vara?". Men ack så fel jag, och många hade. Corona är på riktigt, och vi har alla fått oss en rejäl tankeställare.

"Det är farligt att leva, man kan dö". Den meningen stod nerklottrad på en av väggarna nere i sjukhusområdets otaliga kulvertlängor. Texten gick jag till mötes när jag arbetade som "patientförflyttare" på Malmö allmänna sjukhus under en period i slutet av 80-talet. Livet är farligt på många sätt och vis, och man kan faktiskt dö. Men vi får inte vara så rädda för döden, att vi inte vågar leva. Vi vänder istället meningen till "man kan dö om man inte vågar leva".

Jag längtar till att världen snart börjar fungera såsom den en gång gjorde. När vi kunde röra oss fritt, och inte tänka distansering och avstånd. Det känns i alla fall som att en liten ljusglimt snart börjar skönjas. Vaccinationer har inletts, och ett hopp om att återgå till ett normalt liv känns inte alltför avlägset. Vi får hoppas att alla vaccinationsmotståndare inte får fäste för sina egna hobbyanalyser, vilket i slutändan kan bli väldigt ödesdigert för vår

omvärld. Vi får hoppas att människor är klokare än så, och lyssnar på dem som kan, det vill säga utbildade smittskyddsexperter. Låt inte "experterna" på sociala medier få sista ordet.

För visst hade det varit skönt att slippa möta människor i munskydd? Att återigen få se människors ansiktsmimik, istället för en stor tygbit som täcker halva ansiktet. Slippa se ensamma bilförare som sitter med full ansiktsmundering. Eller folk som är ute och promenerar i den friska luften med ansiktsmask på, där vederbörande har minst hundra meters avstånd till närmaste mänsklig varelse.

Tänk att få slippa uppleva folks enorma skräck när man möter dem i en passage, eller i en matvarubutiks otaliga gångar. Där vissa personer nästan hoppar in i chipshyllan av rädsla, då man själv med försiktighet vill sträcka sig efter en påse jordnötter.

Jag har en stark längtan till att slippa höra folks grymtande: "Avstånd tack!" då man i sin glömska råkar stå 3 centimeter för nära personen framför sig. Tänk när vi slutar vara rädda. När vi alla återigen kan få idrotta och röra på oss såsom vi är vana vid. Slippa räkna antal, kvadratmeter, in- och utpassager, handspritsstationer, skyltar om distansering etcetera. Slippa vrida och vända ut och in på oss själva för att hitta möjligheter att "få lov" att röra på sig, utan vi kan bara lugnt få idrotta och tävla och ha kul igen. När tillåtna idrottsaktiviteter inte bara är padelospel eller gruppträningsgym, utan alla sporter/aktiviteter har tillåtelse att få hålla igång sina verksamheter, oavsett ålder på utövaren.

Vi kan väl hoppas på att det börjar ljusna en aning, och att livet sakta men säkert snart börjar återgå till ett så kallat normalläge. Låt oss då ta vara på allt det som vi tidigare bara tog för givet. Det vill säga livet.

Jörgen Olsson

Konsulent/tränare Limhamns brottarklubb